

Diumenge XVIII durant l'any (A)

EVANGELI

+ Mateu 14, 13-21

Quan Jesús va rebre la notícia, se n'anà d'allí en una barca tot sol cap a un lloc despoblat. Així que la gent ho va saber, el seguiren a peu des de les seves poblacions. Quan desembarcà, veié una gran gentada, se'n compadí i va curar els seus malalts.

Arribat el capvespre, els deixebles s'acostaren a dir-li:

--Aquest lloc és despoblat i ja s'ha fet tard. Acomiada la gent, i que vagin als pobles a comprar se menjar.

Però Jesús els respongué:

--No cal que hi vagin. Doneu-los menjar vosaltres mateixos.

Els li diuen:

--Aquí només tenim cinc pans i dos peixos.

Ell els digué:

--Porteu-me'ls aquí.

Llavors va manar que la gent s'assegués a l'herba, prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, digué la benedicció, partí els pans, els donà als seus deixebles, i ells els donaren a la gent. Tots en van menjar i quedaren saciats. Després van recollir els bocins de pa que havien sobrat i n'ompliren dotze cistelles. Els qui n'havien menjat eren uns cinc mil homes, a més de les dones i les criatures.

Paraula de Déu.

HOMILIA

3 d'agost de 2014

LA DECISIÓ MÉS IMPORTANT

L'evangelí recull dues breus paràboles de Jesús amb un mateix missatge. En tots dos relats, el protagonista descobreix un tresor enormement valuós o una perla de valor incalculable. I els dos reaccionen de la mateixa manera: venen amb alegria i decisió el que tenen, i es fan seu el tresor o la perla. Segons Jesús, així reaccionen els que descobreixen el Regne de Déu.

Pel que sembla, Jesús tem que la gent el segueixi per interessos diversos, sense descobrir el més atractiu i important: aquest projecte apassionant del Pare, que consisteix en conduir la humanitat cap a un món més just, més fratern i més joïós, encaminant-lo així cap a la seva salvació definitiva en Déu.

Què podem dir avui després de vint segles de cristianisme? Per què tants cristians bons viuen tancats en la seva pràctica religiosa amb la sensació de no haver-hi descobert cap

"tresor"? On és l'arrel última d'aquesta falta d'entusiasme i d'alegria en molts àmbits de la nostra Església, incapaç d'atreure cap al nucli de l'Evangeli a tants homes i dones que se'n van allunyant, sense renunciar per això ni a Déu ni a Jesús?

Després del Concili, Pau VI va fer aquesta afirmació rotunda: "Només el Regne de Déu és absolut. Tota la resta és relatiu". Anys més tard, Joan Pau II el va reafirmar dient: "L'Església no és ella el seu propi fi, ja que està orientada al regne de Déu del qual n'és germen, signe i instrument". El Papa Francesc ens està repetint: "El projecte de Jesús és instaurar el Regne de Déu".

Si aquesta és la fe de l'Església, per què hi ha cristians que ni tan sols han sentit parlar d'aquest projecte que Jesús anomenava "Regne de Déu"? Per què no saben que la passió que va animar tota la vida de Jesús, la raó de ser i l'objectiu de tota la seva actuació, va ser anunciar i promoure aquest projecte humanitzador del Pare: cercar el Regne de Déu i la seva justícia?

L'Església no pot renovar-se des de la seva arrel, si no descobreix el "tresor" del regne de Déu. No és el mateix cridar els cristians a col·laborar amb Déu en el seu gran projecte de fer un món més humà, que viure distrets en pràctiques i costums que ens fan oblidar el veritable nucli de l'Evangeli.

El Papa Francesc ens està dient que "el Regne de Déu ens reclama". Aquest clam ens arriba des del cor mateix de l'Evangeli. L'hem d'escoltar. Segurament, la decisió més important que hem de prendre avui a l'Església i a les nostres comunitats cristianes és la de recuperar el projecte del regne de Déu amb alegria i entusiasme.

José Antonio Pagola

HOMILIA

31 de juliol de 2011

LES NECESSITATS DE LA GENT

Mateu introdueix el seu relat dient que Jesús, en veure la gentada que l'ha seguit a peu des de les seves poblacions fins aquell lloc solitari, «se'n compadí i va curar els seus malalts». No és un detall pintoresc del narrador. La compassió cap aquesta gent on hi ha moltes dones i nens, és el que va inspirar tota l'actuació de Jesús.

De fet, Jesús no es dedica a predicar-los el seu missatge. No es diu res del seu ensenyament. Jesús està pendent de les seves necessitats. L'evangelista només parla dels seus gestos de bondat i de proximitat. L'únic que fa en aquell lloc desèrtic és «guarir» els malalts i «donar-los menjar».

El moment és difícil. Es troben en un lloc despoblat on no hi ha menjar ni allotjament. És molt tard i la nit és a prop. El diàleg entre els deixebles i Jesús ens revelarà l'actitud del Profeta de la compassió: els seus seguidors no han de desentendre's dels problemes materials de la gent.

Els deixebles li fan un suggeriment plè de realisme: «Acomiada la gent», i que vagin als pobles a comprar se menjar. Jesús reacciona de manera inesperada. No vol que se'n vagin en aquestes condicions, sinó que es quedin al seu costat. Aquesta pobra gent és la que més el necessita. Llavors els ordena l'impossible: «Doneu-los menjar vosaltres mateixos». De nou els deixebles li fan una crida al realisme: «Només tenim cinc pans i dos peixos». No és possible alimentar amb tan poc la fam de tants. Però Jesús no els pot abandonar. Els seus deixebles han d'aprendre a ser més sensibles als sofriments de la gent. Per això, els demana que li portin el poc que tenen.

Al final, és Jesús qui els alimenta a tots i són els seus deixebles els qui donen menjar a la gent. A les mans de Jesús el poc es converteix en molt. Aquella aportació tan petita i insuficient adquireix amb Jesús una fecunditat sorprenent.

No hem d'oblidar els cristians que la compassió de Jesús ha d'estar sempre al centre de la seva Església com a principi inspirador de tot el que fem. Ens allunyem de Jesús sempre que reduïm la fe a un fals espiritualisme que ens porta a desentendre'ns dels problemes materials de les persones.

A les nostres comunitats cristianes són avui més necessaris els gestos de solidaritat que les paraules boniques. Hem de descobrir també nosaltres que amb poc es pot fer molt. Jesús pot multiplicar els nostres petits gestos solidaris i donar-los una eficàcia gran. L'important és no desentendre'ns de ningú que necessiti acolliment i ajuda.

José Antonio Pagola
Traductor: Francesc Bragulat

Blog: <http://sopelakoeliza.blogspot.com>
<http://iglesiadesopelana.blogspot.com>

José Antonio Pagola Itxaldiaren Bideoak ikusteko:
<http://iglesiadesopelana3v.blogspot.com>